

Vergaderjaar 1988–1989

20 661

Wijziging van artikel 588 van het Wetboek van Strafvordering

Nr. 5

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 17 november 1988

De voorgestelde wijziging van artikel 588 is op zichzelf bezien niet bepaald ingrijpend, maar niettemin belangrijk voor de praktijk. Daarom stemt het tot tevredenheid dat over dit wetsvoorstel reeds op zo korte termijn een verslag kon worden uitgebracht.

De leden van de V.V.D.-fractie gaven te kennen dat naar hun mening eventuele wijzigingen in het Wetboek van Strafvordering met het oog op «snelle en doelmatige afdoening van strafzaken» zorgvuldig dienen te worden afgewogen tegen het belang dat de te wijzigen bepaling beoogt te beschermen, hoe ogenschijnlijk betrekkelijk de wijziging ook lijkt. Zij vroegen zich af of de regering deze mening deelt. Meer in het bijzonder vroegen de aan het woord zijnde leden waarom de Raad van State geen advies is gevraagd over de onderhavige wijziging. De regering is met de leden van de V.V.D.-fractie van mening dat alle wijzigingen van het Wetboek van Strafvordering zorgvuldig moeten worden voorbereid. Indien daarbij de door deze leden bedoelde afweging aan de orde is, zal die afweging uiteraard ook zorgvuldig moeten geschieden. Het onderhavige wetsvoorstel is op 29 juli 1988 ter advisering naar de Raad van State gezonden. De Raad van State heeft vervolgens op 9 augustus 1988 een blanco advies uitgebracht. Bij de indiening van dit wetsvoorstel is helaas nagelaten overeenkomstig de Aanwijzingen inzake openbaarheid van bestuur bij de memorie van toelichting te vermelden, dat het advies van de Raad van State niet openbaar wordt gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State.

De leden van de V.V.D.-fractie wensten voorts gaarne te vernemen op welke wijze de regering is gebleken dat PTT-functionarissen het niet «zinvol» achtten in voorkomende gevallen een bericht van aankomst achter te laten. Over de praktische aspecten van de postale behandeling van gerechtelijke mededelingen is overlegd met de Centrale directie van de PTT, waarbij ook de onderhavige problematiek is besproken. Bij die gelegenheid is door de Centrale directie van de PTT aangegeven dat het achterlaten van een bericht van aankomst in sommige gevallen niet

zinnig wordt gevonden. Dat is in het bijzonder het geval indien degene die op het in de gerechtelijke mededeling vermelde adres wordt aange- troffen, niet degene is of zegt niet degene te zijn voor wie het stuk bestemd is, en deze aangeeft het stuk niet in ontvangst te willen nemen. In deze gevallen ontbreekt doorgaans ook de bereidheid het bericht van aankomst in ontvangst te nemen, terwijl voorts een en ander de postbe- ambte nog al eens met de aangetroffene in conflict brengt. Het lijkt mij weinig zinnig om in dergelijke gevallen, tegen de zin van de aange- troffene, toch een bericht van aankomst achter te laten.

Tenslotte stelden de aan het woord zijnde leden nog de vraag of in de voorgestelde regeling het stuk direct wordt geretourneerd aan degene van wie het is uitgegaan of dat het eerst nog enige tijd op het postkantoor verblijft. Indien op het in de gerechtelijke mededeling vermelde adres niemand wordt aangetroffen, dan dient overeenkomstig de voorgestelde regeling een bericht van aankomst te worden achterge- laten. De gerechtelijke mededeling wordt door de postbeambte mee teruggenomen naar het postkantoor, alwaar het nadien nog gedurende een termijn van 7 dagen door de geadresseerde of diens gemachtigde kan worden afgehaald. Eerst na ommekomst van deze termijn wordt het stuk aan de afzender teruggezonden.

De leden van de D66-fractie was de probleemstelling wel duidelijk, maar de oplossing waarin het wetsvoorstel voorziet, zou aan de hand van een aantal concrete voorbeelden nader moeten worden toegelicht. Zij konden zich verschillende casusposities voorstellen waarin de persoon die op het adres waaraan de gerechtelijke mededeling is gericht wordt aangetroffen, weigert de mededeling in ontvangst te nemen. Niet in alle gevallen is de gekozen oplossing daarvoor even geschikt, zo meenden deze leden. In het geval dat de persoon die weigert de gerechtelijke mededeling aan te nemen dezelfde persoon is aan wie de mededeling is gericht, is het, aldus de leden van de D66-fractie, inderdaad niet zinnig om een bericht van aankomst achter te laten en het geheel enige tijd op het postkantoor te laten liggen. De aan het woord zijnde leden noemden het geval dat, bij de afwezigheid van de geadresseerde, een huisgenoot weigert de mededeling in ontvangst te nemen omdat hij er de draag- wijdte niet van kan overzien. Deze leden vroegen zich af of ook in dit geval de mededeling direct aan de afzender wordt teruggezonden en of het niet meer voor de hand lag om in dit geval een bericht van aankomst achter te laten, net zo als wanneer niemand wordt thuisgetroffen. De voorgestelde regeling beoogt te bevorderen dat een gerechtelijke mededeling zo veel mogelijk terecht komt bij degene voor wie zij bestemd is. Daartoe verplicht de voorgestelde regeling tot achterlating van een bericht van aankomst in het geval dat degene voor wie de mededeling bestemd is, niet thuis wordt getroffen. Daarmede wordt de betrokkene de gelegenheid geboden zich het stuk alsnog te verschaffen door het af te halen bij het postkantoor. Wordt bij de bezorging van de gerechtelijke mededeling op het daarin vermelde adres een ander aange- troffen dan degene voor wie de mededeling bestemd is, en die ander toont zich bereid de gerechtelijke mededeling ten behoeve van de geadresseerde aan te nemen, dan kan de mededeling op grond van artikel 588, eerst lid, onder b, van het Wetboek van Strafvordering, aan die ander worden uitgereikt. In het geval dat die ander zich niet bereid toont het schrijven zelf maar wel het bericht van aankomst aan te nemen, verplicht de voorgestelde regeling niet tot achterlating van het bericht doch wordt die achterlating ook niet uitgesloten. Er behoeft geen

bezwaar tegen te bestaan dat een besteller, indien hij meent dat dit verantwoord is, toch een bericht van aankomst achterlaat. Indien de besteller evenwel meent er beter aan te doen het zekere voor het onzekere te nemen en te handelen overeenkomstig artikel 588, derde lid, dan kan dat in elk geval niet tot nietigheid leiden.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes